

Milí farníci,

v salesiánském nakladatelství Portál vyšla v těchto dnech kniha o svatém Janu Boskovi s názvem *Můj život pro mladé*. V knize se pojednává o životě svatého Jana Boska – Otce a vychovatele mládeže – ale není to životopis. Sám světec píše svým „milovaným synům“ o svém dětství, o cestě ke kněžství, o začátcích své práce mezi mládeží... Historik Francis Desramaut k této knize poznamenává: „Nejsou to chladné policejní zápisky, ale otcovské důvěrnosti Dona Boska jeho synům. Svým vlastním ‚životopisem‘ chce formovat a zároveň bavit“. Tato důvěrná slova píše Don Bosko svým salesiánům teprve na přímý příkaz papeže Pia IX.

Způsob Don Boskova vyprávění mně připomněl něco z dětství. Rodiče nám totiž podobně vyprávěli, jak to bylo, když byli malí, a my jsme jejich ‚historiky‘ hltali plnými doušky. Byla to krásná setkání v rodině, chvíle naslouchání, někdy i potmě, to když zrovna ‚vypnuli elektriku‘.

Mám za to, že právě z podobných chvil, které lidé mezi sebou prožívají a také tím, že na sebe mají čas, roste důvěra. Vřele doporučuji tuto knihu Don Boska o Don Boskovi i krásné chvíle naslouchání ve vašich rodinách.

P. Ladislav Kozubík, farář

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

2. února – pátek	Svátek Uvedení Páně do chrámu
4. února – neděle	5. neděle v mezidobí
5. února – pondělí	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. února – úterý	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
10. února – sobota	Památka sv. Scholastiky, panny
11. února – neděle	6. neděle v mezidobí
18. února – neděle	7. neděle v mezidobí
21. února – středa	POPELEČNÍ STŘEDA, udílení popelce
22. února – čtvrtek	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
25. února – neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ

MALÁ KATECHEZE – Poušť

Přiblížila se doba postní a pro mnoho z nás je jedním ze symbolů postu poušť. Stačí připomenout putování izraelitů, Jana Křtitele jako „hlas volajícího na poušti“, Ježíšův čtyřicetidenní půst na poušti apod.

V náboženské řeči je poušť odpradáвна vnímána jako země smrti a životu nepřátelských mocností, jako odvrácená strana plodnosti, kterou si přál bůh. V Egyptě byl bůh pouště Seth nesmiřitelným nepřítelem boha plodnosti Osirida.

Podobně byla poušť vnímána i ve Starém zákoně, ale setkáváme se zde i s pouští jako symbolem zkoušky a očisty (např. u proroka Ozeáše).

V Novém zákoně pak vidíme, že nepřístupná poušť se může stát také místem odloučenosti od světa. V případě už zmíněného Ježíšova postu bychom měli vidět zejména zkoušku a zápas s Božím protivníkem

(Lk 4,1–13). Kdo v sobě nosí Ducha Božího, ten nebude opuštěn ani v nejpustější samotě. Pro světce ztrácí poušť svou hrůznou moc. Ne náhodou přemísťovali pozdně středověcí malíři Jana Křtitele při jeho přípravě na prorocké poslání z pouště samoty do rajske zahrady.

Poušť může být místem, kde je člověk Bohu blíž.

(Lukáš Volný)

SVATÍ MĚSÍCE

Pavel Miki a druhové

Tentokrát se za svatými měsíci vypravíme až do dalekého Japonska. Ano, až tam bylo a je hlášáno Kristovo evangelium. Počátky tohoto hlásání přitom vůbec nebyly jednoduché...

Pavel Miki se narodil kolem roku 1565 v Kjotu v japonské křesťanské rodině. Ve svých 22 letech vstoupil do jezuitského řádu – Tovaryšstva Ježíšova. Byl vynikajícím kazatelem a díky svým schopnostem se stal jedním z nejznámějších a nejvýznamnějších misionářů celé země.

V roce 1587 vydal Šogun (neomezený japonský vojen-

ský vládce) Toyotomi Hideyoši rozkaz ke krutému pronásledování křesťanů, zejména misionářů. Při následujících akcích byl zatčen i Pavel Miki a jeho 25 druhů.

Všichni byli odsouzeni k trestu smrti na kříži a 5. února 1597 v Nagasaki byl trest vykonán a Pavel i jeho přátelé byli popraveni.

Jejich odkaz statečného hlásání víry však nebyl zapomenut a 8. června 1862 prohlásil papež Pius IX. tyto mučedníky za svaté.

(Lukáš Volný)

Sv. Pavel Miki

AKTUALITY Z FARNOSTI

Třebovické koledování

V pátek 5. ledna vpodvečer začala požehnáním P. Ladislava Kozubíka Tříkrálová sbírka na sociální a humanitární účely. Šest skupinek dětí i dospělých chodilo od domu k domu a všichni s chutí zpívali koledy.

Za naši skupinu mohou říct, že k nám lidé byli velmi přátelští a štedří, a stejné pocity měli i ti ostatní. Další den šli někteří navštívit několik zbývajících domácností a také se ještě znovu zpívalo u Tesca. Sběrka skončila v neděli

7. ledna, kdy jsme se naposledy oblékli do „královských šatů“ a koledovali jsme před kostelem.

Děkujeme vám všem, kteří jste přispěli.

(Martina Kroutilová)

STRÍPKY

Peregrino (poutník)

Z Ostravy do Santiaga
cesta dlouhá,
poutník se jí však neleká,
dobré boty si obuje
a od rána už putuje.

Když jsme přišli
do Samosu,
ubytovali nás v klášteře,
mají tam hezkou zahradu,
uprostřed velkou
světce sochu.

Brzy ráno budíček,
rychle jsem si sbalil
uzlíček,
boty na nohy,
batoh na záda

a zas šourem o kousek dál.

Za slunce svitu
dorazili jsme do Portomarínu,
hnedka jsme si odlehčili
a nohy si mazali.

Z Portomarínu ještě za tmy
vyrazili do Palais de Rei,
sluníčko hezky svítilo,
což se nám všem líbilo.

Někteří únavou klesli,
my jsme tam však fotbal hráli,
skončilo to nerozhodně,

celou noc jsme spali tvrdě.
Do Arzui cesta kopcovitá,
nás však nezdolala,
když Španělé slavili
svatého Jana,
my spali, než zapadla luna.
Z Arzui do Arcy cesta
snadná,
já však na ni zakufroval,
bylo to fakt těžký,
neb umím jen česky,
nezbylo než se vrátit
zpátky
a vydat se jinudy.
Z Arcy do Santiaga
cesta ouzká,

my ji šli zvesela,
k cíli jsme se blížili,
ale nohy únavou necítili.
Když už jsme tam dorazili,
všichni pro glejt zamířili,
já jej nedostal,
neb cizí řeči neovládám.
Bohu budiž vzdána chvála,
objevil se bratr Kája,
ten mi dělal tlumočníka,
a tak mám glejt i já.

(poutník K. Jeroným)

Pozn. redakce: Santiago de Compostela je hlavní město španělské autonomní oblasti Galicie. V 9. století zde byl objeven hrob svatého Jakuba Staršího, jednoho z dvanácti apoštolů. Toto místo je jedním z nejvýznamnějších katolických poutních míst.

Jsou hodnější...?

Ptám se: „V kom je kromě Boha naše naděje?“

Odpovídám si: „V našich dětech a mladé generaci vůbec!“

Neznám (neznal jsem) třebovické děti příliš důvěrně. Potkávám je ponejvíce na mši svaté, případně na farních akcích, ale to je vždy spíš z dálky (také dálky těch let, které už mě od dětství odvály) a ony mě do svých her asi nijak zvlášť nepotřebují...

Letos jsem však měl podruhé možnost prožít tříkrálové koledování se skupinkou dětí (a mládeže – abych se někoho nedotkl!). To už je přeci jen kontakt podstatně bezprostřednější a silnější...

Znám také pár dětí, které nevyrostají v křesťanském prostředí, a tak si dovoluji jedno subjektivně (možná trochu dorůžova) zabarvené porovnání.

Máte (máme) děti přeci jen hodnější, milí Třebovičtí!

Ne, že by byly nějak výrazně klidnější, či jinak navenek výrazně obaleny svatozářemi v dětských velikostech..., ale jejich život a dovádění (a že jsme myslím legrace užili

při koledování celkem dost!)) mají takový, o nějaký stupínek nevinnější nádech, než u jejich vrstevníků, které znám z návštěv nebo jsem je jen pozoroval v dopravním prostředku, či na ulici...

Verva, s jakou se v TESCO věnovali koledování, byla úchvatná a beze studu! Děkuji jim za to!

Ne, asi nejsou svaté děti z křesťanských rodin, ale myslím, že se jim dostává z pohledu věčnosti přeci jen lepší startovací plochy do života.

Asi ne každému a ne vždy. Vždyť jejich rodiče jsou také „jen“ lidé!

Sám ještě děti nemám, ale modlím se už i za ně, pokud mi je Pán chce svěřit.

Modlím se i za všechny děti třebovické a jejich rodiče, prarodiče, strýčky a tetičky atd., atd. Ovšem já se moc dobře modlit neumím!

Tak s prosbou vyzývám: Modleme se vytrvale za děti a mládež, která vyrůstá ve světě, kterému už Kristus příliš nezapadá do marketingových plánů! A nejen za ni...

(Michal Tvrđý)

Otázka pro každého... Quo vadis?

Když jsem knihu před Vánoce začínal číst, myslil jsem, že jsem možná poslední z dospělých třebovických farníků, který čte knihu Henrika Sienkiewicze „Quo vadis“, ale...

Téměř všichni (i mimo farnost), s kým jsem v poslední době navázal rozhovor na její téma (pod silným dojmem z četby), tak její název znali, většina viděla a doporučovala mi poslední polské zpracování, které pojali

tvůrci velkoryse jako národní velkofilm let posledních...

Ale poslední čtenář asi nejsem...

Nevím, jestli je kniha i v nabídce naší farní knihovny, ale možná je i u vás doma v knihovničce...?

Pokud ano, a vámi nepřečtená, tak ji všele doporučuji!!

Nejsem příliš znalý schématu knižních okének (jestli nějaké existuje), tak se omlouvám za neobjektivitu a jiné případné chyby v konstrukci příspěvku...

„Quo vadis“ byla pro mne strhujícím zážitkem! Do této doby se mi nestalo, abych se ponořil do stránek knihy takovým způsobem, že jsem při cestě do zaměstnání vystoupil až o zastávku později!

Moje žena ji dočetla tak před dvěma hodinami a myslím, že i ona se neubránila slzám nad strašlivými činy císaře Nera a hrdinnou vírou a nadějí v Pána tehdejších křesťanů i jejich nevinnou obětí!

Já měl to štěstí (nebo spíš Bůh tomu chtěl?), že jsem na nejdramatičtější chvíli románu měl dovolenou, a tak jsem měl čas, aby se mé slzy ronily v poklidu našeho obývacího pokoje, prozářeného paprsky lednového sluníčka... Slzy, které byly vyvolány zčásti dojetím, také odporem a bezmocností nad hrůznými činy a zčásti studem, při srovná-

ní s mou, ve srovnání s obětmi tehdejšího pronásledování, „salónní“ vírou v Ježíše, ve které se stále často přistihnu, že očekávám „zázračnou“ pomoc ve věcech tohoto světa, namísto prosby o dar pokory a síly přijmout na sebe obět. Při tlaku případného kříže spíš ublíženě poffňukávám, než trpělivě snáším...

H. Sienkiewicz měl určitě umělecký záměr, kterému mnohé podřídil, a tak osudy Viničia, Lygie, Ursa, Petronia, Chilona Chilonidese, apoštolů Petra a Pavla, či císaře Nera a jeho dvořanů nemůžeme považovat za doslovné a reálné, ale ani autor zdravě kritického doslovu v závěru výtisku nevytýká Sienkiewiczovi nějaká výrazná historická odbočení ve scénách historicky doložitelných – a právě v těch se bolestné hrdinství i dekadentní šílenství projevilo právě nejvýrazněji!

Láska, zloba, odpuštění, přezíravost, čistota a zkaženost, víra i manipulace... mistrný román, který (alespoň pro mne) nekončí přečtením poslední stránky, ale otázky a obrazy po něm v mysli a srdci zůstávají...

Dávám jedenáct hvězdiček z deseti! Kolik dáte vy, to už je na vás...

(Michal Tvrď)

KNÍŽNÍ OKÉNKO

V Karmelitánském nakladatelství Kostelní Vydří vyšla v roce 1996 útlá knížka *Na úpatí Sinaje* od Ericha Zengera. Tento německý autor, nar. 1939, nyní profesor na Univerzitě v Münsteru, zaujal již v roce 1991, kdy vydal knihu *První zákon. Židovská bible a křesťané*, ve které se pokusil naskicovat

nový křesťanský pohled na Biblii Izraele/Starý zákon.

Ve své druhé publikaci vidí některé záležitosti diferencovaněji a jasněji se je také pokusil sdělit.

I při letmém pohledu na Bibli je jasné, že křesťanství je závislé na židovství. Tato skutečnost však nebyla vždy tak samozřejmá. Již prvotní církev byla vystavena snahám odžidovstit křesťanství. V 1. polovině 2. století n. l. se v osobě a učení Markióna ze Synópy soustřeďovaly snahy *očistit* především Lukášovo evangelium a listy sv. Pavla. Když se církev markionismu vzepřela, cítila, že by odvržením Starého zákona odvrhla i základ, na němž sama spočívá. Přesto však celá staletí existoval zaujatý a pokroucený pohled na židovské kořeny křesťanství. Až po II. vatikánském koncilu došlo ke změně smýšlení v této oblasti.

Přáním autora je „*otevřít čtenářům cestu k jedinečné Boží moudrosti Bible Izraele / Prvního zákona, s plným vědomím odcizení, které vůči této části pocítují mnozí současníci*“. Zenger se snaží usnadnit nám hledání Boha-Boží tváře ve Starém zákoně. Vždyť kolik křesťanů se spokojí s povrchní znalostí starozákonních příběhů a s přehledem vysypou z rukávu spoustu jmen a označí místa událostí. Tyto příběhy však nejsou uzavřeným vyprávěním, nýbrž působí jako vábení, které probouzí touhu po Bohu. Ale pokud je řeč o hledání Boha, to předpokládá neustálé dění: „*Bůh je ve světě*

skryt a je přítomen v hledání dotazujících se, nařikajících a modlících se hledačů Boha“. V tomto kontextu je Zengerova publikace velmi dobrou pomůckou, o kterou je možno se opírat na cestě k hlubšímu poznávání První smlouvy s Izraelem. Toto porozumění nám umožňuje pravdivý pohled na Pána Ježíše, jeho skutky a slova, které neomarkionisté staví do protikladu k židovství jeho doby (Mt 5,17).

Kdyby se některým čtenářům zdál Zengerův jazyk poněkud nesrozumitelným, je dobré přidržet se doporučených srovnání citovaných míst ze Starého a Nového zákona. Potom již autorovy vývody splynou s naším vnímáním, i když nemusí dojít k bezvýhradnému přijetí všeho. On sám nám četbu usnadňuje prokládáním textu různými výňatky z Písma, literatury, a co je obzvlášť zajímavé, i postřehy některých židovských rabínů.

Přestože vám po chvíli strávené s knihou *Na úpatí Sinaje* bude jasné, že to nebude čtení na pár večerů, stojí za to vnořit se do světa starozákonních spisů a pokusit se odbourat několik hluboce zakořeněných předsudků, které jsou možná i v nás neustále přítomné.

(Margareta Špoková)

Tilly

Před několika léty mě doslova „uchvátila“ kniha amerického spisovatele Franka E. Perettiho *Tilly*. Peretti se narodil 13. ledna 1951 v Kanadě, ale jako dítě se s rodiči přestěhoval do USA, kde také doposud žije. Je autorem mnoha sci-fi a fantasy románů. Tato dojemná novela, původně napsaná jako rozhlasové drama (z roku 1986), je nezapomenutelný příběh o opravdovém

životě, lásce a Kristově odpuštění. Je to příběh Kathy a Dana Rossových, kteří jsou jako kterýkoli jiný manželský pár. Nikdo by si nedokázal představit, jaká tajemství leží pohřbena v jejich duších.

Je to příběh o dětech, které se nikdy nenarodily a které nikdy nedostaly jméno.

Tilly je příběh, který stojí za přečtení.

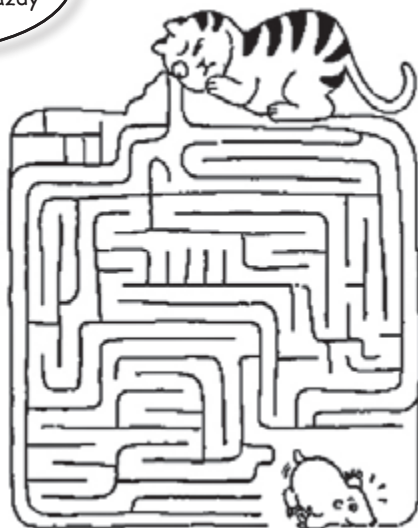
(Marie Dostálová)

OKÉNKO PRO DĚTI

Ahojky,
je tady nejkratší
měsíc v roce, ale užijem
si ho stejně jako každý
jiný, ne?

Dostane se kočička
k myšce?

Uhodneš to?

1. Na zádech si nosí jehelníček, ale nikdy nešije.
2. Je větší než meloun a lehčí než peří.
3. Přiletělo hejno labutí, skrylo slunce černou perutí.
4. Ruce nemá, prsty nemá, na okýnko přece ťuká, do chalupy nos nám strká.
5. Unese svůj dům na zádech.
6. Bezhlavý tloušťák v širokém klobouku na jedné noze vyběhl na louku.
7. Které zvíře se nejvíce podobá kocourovi?

Rěšení: 1. jehle, 2. bublina, 3. mrak, 4. vítr, 5. šnek (hlemýžď), 6. hrábek, 7. kočka

Mrazíci

(J. Havel)

Na zamrzlé ulici
hrají si dva mrazíci.

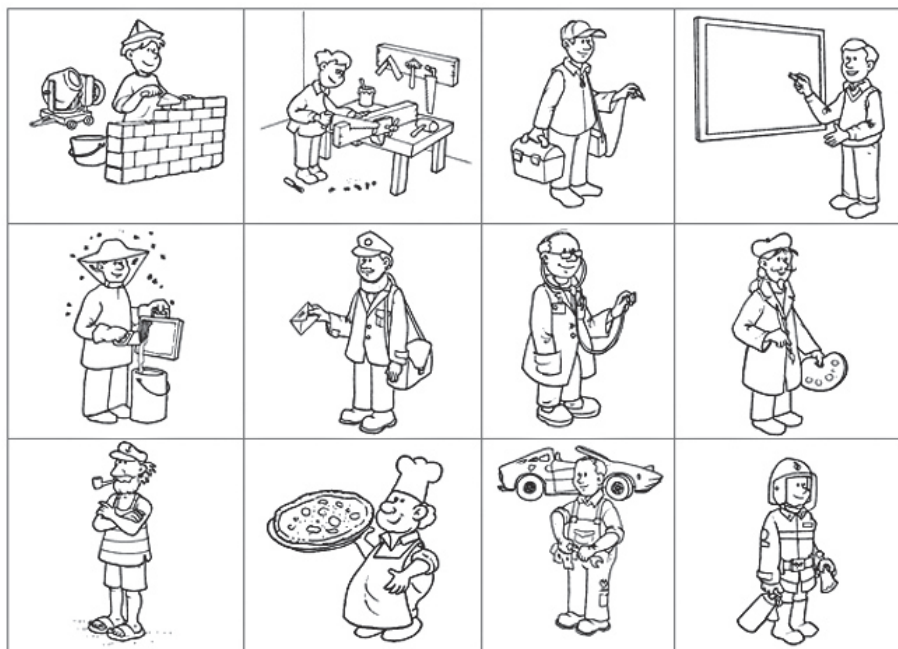
Jeden hopsá v závějích,
pořád jenom mráz a sníh
a ten druhý štípe děti
pěkně ve tvářích.

Teď k nim letí ještě třetí
a má velký spěch.

Cestou z mrazíkovských jeslí
zmrzlou bílou křídou kreslí
květy na oknech.

Poznáš všechna povolání? Je mezi nimi to, které dělá tvůj tatínek nebo maminka? Tak si je vybarvi, nebo to, které se ti nejvíce líbí.

Í	N	E	S	A	P	S	M	R	T
Ť	N	Ž	I	V	O	T	E	E	U
Z	Ě	R	M	Á	R	H	C	Š	Ř
Í	A	B	E	L	H	O	J	A	S
M	I	L	O	S	T	B	O	Ž	Í
É	P	O	N	O	D	I	S	N	N
L	Č	B	I	Z	R	A	E	L	Á
A	U	Ř	D	N	Y	S	F	N	N
Z	R	Í	O	M	A	T	K	A	H
U	Á	Z	P	P	O	N	Í	V	E
R	N	K	S	A	M	Ú	N	E	Ž
E	S	A	O	T	E	C	D	A	O
J	I	Á	H	N	Š	E	8	I	P
C	H	V	A	L	O	Z	P	Ě	V

Simeonovi bylo Duchem svatým zjeveno, že nezemře, dokud...

8 DNÍ	OBĚŤ
ANNA	OBRÍZKA
AŠER	OTEC
HOSPODIN	POŽEHNÁNÍ
CHRÁM	SIMEON
CHVALOZPĚV	SLÁVA
IZRAEL	SMRT
JERUZALÉM	SPASENÍ
JOSEF	SPASENÍ
MARIA	SYN
MATKA	ÚDIV
MILOST BOŽÍ	ZÁKON
NÁRUČ	ŽIVOT

Medvěd a sluníčko

V únoru se do medvědího brlohu prodrala voda a promáčela medvědovi kožíšek. „Ty mokrotino mokrá, koukej uschnout nebo uvidíš!“ rozčertil se medvěd. Voda se polekala a tiše zabublala: „Za to já nemůžu, huňáčku. To zavínil sních, vypustil potůčky vody a to už tak je, že voda teče vždycky dolů.“ „Tak tu potopu zavínil sních? No počkej, já ti dám co proto!“ Sních leknutím zbělel ještě více a vystrašeně zavrzal: „Já za to nemůžu, to sluníčko začalo tak pálit a hřát, že jsem musel tát.“ „Říkáš, že mi kožíšek

promáčelo slunce? Já si to s ním vyfídím.“ Ale sluníčko nejde ani chytit ani zakousnout. A medvěd brzy pochopil, že jestli má přijít jaro, musí nejdříve roztát všechn sních. Tak se zachumlal v pelíšku a čeká, až sluníčko všechno zahřeje a skončí zimní kralování.

(Okénko pro děti pravidelně připravuje Lenka Volná)

Mějte se sluníčkově.
Pac a pusu, želvák Oskar.

OKÉNKO PRO RODIČE

Máte doma budoucího prvňáčka?

V těchto dnech se z mnoha dětí stali zápisem do první třídy skuteční předškoláci.

Co dělat, aby byli na školu připraveni:

- » věnujte dítěti *soustředěnou pozornost*, buďte při jednání s ním *trpěliví*
- » *čtete* dítěti a *vyprávějte si s ním* – rozvíjí se tak všeobecný rozhled a slovní zásoba (televize nikdy nemůže nahradit osobní kontakt !)
- » upevňujte v dítěti *základní sociální návyky* (pozdravit, poprosit, poděkovat) – sami buďte příkladem
- » pověřujte dítě *drobnými úkoly* – naučí se zodpovědnosti a samostatnosti
- » vybírejte vhodné *tvůřivé hry a činnosti*

- rozvíjí se motorika a logické myšlení
- » upevňujte *prostorovou orientaci* (nahore, dole, vpředu, vzadu, vpravo, vlevo) – je důležitá pro zvládnutí psaní, čtení a počítání
- » dbajte na dostatek *vhodných pohybových aktivit*, zejména *v přírodě*
- » trénujte *změny denního režimu* souvisejícího se školní docházkou (raní vstávání, odbourání odpoledního spánku, včasné uložení k večernímu spánku apod.)

Hodně radostí z vašich dětí přeje
Broňa Volná.

Milí čtenáři,

každé ráno bychom měli v modlitbě děkovat Bohu za náš život: tedy za rodiče, kteří nám život dali a pak jej rozvíjeli. Starali se o to, abychom neměli hlad, byli v suchu, teple. Starali se, abychom měli kolem sebe hračky a jiné potřebné věci. Avšak asi nejvíce vzpomínáme na jejich lásku.

Díky této jejich lásce se nám dostalo výchovy. S touto láskou nás také vedli do školy, abychom získali vzdělání. A jejich láska vrcholila v tom, že nás naučili znát Boha a probudili v nás víru.

Jde tedy o:

- » výchovu k životu v lidské společnosti,
- » získání vzdělání, abychom čestným způsobem získali prostředky k životu, zabezpečili vlastní rodinu a podle svých možností a kvalifikace posilovali to dobré kolem nás,
- » vztah víry k Bohu, který všemu dává řád a smysl.

Dnes bych chtěl hovořit o výchově.

Jak vychovávat dnes? Zdá se, že to je nadlidský úkol, protože už nežijeme zdaleka v tak stabilním prostředí, jako naši rodiče, kdy věci, vztahy a hodnoty měly svá místa a svá jména. Zdá se, že co platí dnes, už nemusí platit zítra. Jak vychovat děti, aby byly samy sebou, osobnostmi, které jsou vnitřně svobodné, odolné proti nedobrym vlivům? Jak je vést, aby měly cit a porozumění pro druhého, aby dovedly vnímat hloubku života, aby se dovedly správně orientovat v současné a budoucí kultuře? Aby se dovedly správně a odpovědně rozhodnout a proměnit svá rozhodnutí ve skutky?

Existují různé **výchovné rodičovské styly**. Tím se myslí jednak citové vztahy dětí a dospělých, dále způsob komunikace mezi

nimi a nakonec přiměřenost požadavků kladených na dítě a způsob jejich kontroly. Psycholog David Fontana hovoří o výchovném stylu autoritativním, autoritářským, shovívavém a zanedbávajícím. Rozlišuje je podle toho, do jaké míry je u rodičů ve vztahu k dítěti zastoupena citová vřelost a rozumnost. Dále je důležité, jakým způsobem jsou na dítě kladeny požadavky a jak probíhá kontrola jejich plnění. V podstatě jde o uplatnění autority, která však není svévolí, ale ptá se, co je pro rozvoj dítěti pravdivé a dobré. Je to autorita, která se otevírá dialogu s autoritou Boží. Z tohoto vztahu odvozuje svou existenci a také pevnost a sílu. Je vnímavá na svět dítěte a jeho potřeby, aktivně komunikuje s dítětem a požadavky formuluje laskavým a rozumným, pro dítě přijatelným, způsobem. Výchovný vztah je tedy určen třemi prvky: rozumností, laskavostí a silou autority, která se opírá o odůvodněné hodnoty. Při uplatňování **autoritativního výchovného stylu** rodiče tedy vyžadují, aby se děti chovaly rozumně a společensky na úrovni, která odpovídá jejich věku a schopnostem. Jsou vřelí, pečující, vyptávají se na názory a city dítěte. Rodičovská rozhodnutí podle možnosti (věková přiměřenost) odůvodní. Ovoce tohoto přístupu je dítě, které se umí prosadit, je nezávislé, kamarádské vůči vrstevníkům, spolupracující s rodiči, v zásadě spokojené, usilující o co nejlepší výkon a přiměřeně úspěšné. Tento obraz je jistě ideální. Avšak jiné výchovné styly tuto možnost daleka nabídnout nemohou, protože v nich jsou prvky vztahu narušeny a deformovány.

Například při uplatňování **autoritářského výchovného stylu** se jen kladou požadav-

ky bez vysvětlení. Převládá spíše přísnost než laskavost. Dítě má pak sklon k izolaci, není spontánní. Dívky bývají nerozhodné, snadno manipulovatelné, bez snahy o dobrý výkon. Chlapci mají sklon k agresivitě vůči vrstevníkům.

Shovívavý styl je charakteristický tím, že se po dětech žádá málo. Rodiče ale své děti přijímají a komunikují s nimi. V chování dítěte převládá pozitivní citové ladění. Na druhé straně je však dítě nezralé, neovládá své chování, postrádá přiměřenou společenskou zodpovědnost, nedokáže spoléhat na sebe. Má také sklon k agresivitě.

Zanedbávající výchovný styl nastává, jestliže rodiče na děti nemají čas. Není

zájem o to, čím se děti zabývají, rodiče nemají účast na životě dětí, nekomunikují v dostatečné míře. Děti postupně zjišťují, že jsou více v „pohodě“, když se komunikaci s rodiči vyhýbají. Dítě má pak sklon k náladovosti, trpí nedostatkem soustředění. Má problémy s ovládnutím svých citů a impulsů. Nestojí o školní výuku.

Vidíme, že pro zdravý rozvoj dítěte je důležité mít k němu osobní vztah, který se vyznačuje zájmem, citovou vřelostí, komunikací a přiměřenými požadavky, které se dají odůvodnit.

Jak tyto skutečnosti můžeme uskutečňovat v našich rodinách?

Váš P. Pavel Kuchař

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Jak se církev stane svatou a vyzývávou pro dnešní svět?

Chtěl bych tak trochu navázat na problematiku předešlého teologického okénka. Myslí si, že je velice důležité se zamyslet nad stavem církve, ve kterém se dnes nachází. Jak již bylo minule poznamenáno, kredit církve jako instituce v dnešní době klesá. Pro konkrétní případy nemusíme chodit daleko. Jsou toho plné mediální prostředky. Pokud se podíváme do minulosti, pak musíme konstatovat, že diskreditace církve v pohledu zvenčí není nic neobvyklého. S trochou nadsázky by se dalo říci, že je to její úděl (srov. J 21,12; 2 Kor 6,8–10 aj.). Upřímné věřící napadne otázka, jestli se s tím dá něco dělat. Kde se vytratila svatost lidí patřících do řad věřících? A jak vůbec tuto církevní „bezúhonnost“ vnímat

a kde ji hledat?

První problém

nastává v samotném vidění svatosti církve jako takové. Musíme podle teologických pravidel přiznat, že svatost se nejprve nepoměřuje podle chování jednotlivých členů církve (údu těla), ale především od jejího původu (srov. J 17). Církev je stavba stojící na základu, jímž je samotný Kristus (srov. 1Pt 2,6–7). On je úhelným kamenem. Ostatní jsou jen přizvaní hříšníci a ztracení lidé (srov. Mk 6,34; Mt 10,6), kteří potřebují uzdravení (srov. Mt 9,12). Toto však nemá být omluvou, že církev navenek nepůsobí věrohodně.

Podívejme se do Písma svatého, jaké nám zprostředkovává obrazy církevního spo-

lečenství, zda bychom se nemohli něčemu přiučit o funkčnosti církve. Známe je podobenství o Kristu jako o vinném kmeni a učednicích jako jeho ratolestech (srov. J 15,1–11). Asi nejpoužívanější přirovnání je o církvi jako o těle s jednotlivými údy s různými, pro život těla–církve důležitými funkcemi (1 Kor 12). Tato přirovnání nám dávají jasně najevo, co je oním kvalitativním prvkem církve, který spojuje církev viditelnou s církví nebeskou. Prvek, který ji činí svatou i viditelně. Tímto prvkem a duší celé církve je Duch svatý, Duch Vzkříšeného. Vzpomeňme si, co nám přislíbil sám Kristus: „Amen, amen, pravím vám: Kdo ve mne věří, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci“ (J 14,12). V čem je tedy problém? Proč se zdá, že to takto v církvi nefunguje? Domníváme se, že pro to jsou dvě různá vysvětlení, obě dávají dohromady nejpravděpodobnější odpověď.

Za prvé si myslím, že tento svět se nebude nikdy zajímat o dobré skutky tak jako o skandály, neboť skandály se lépe prodávají a nadto jsou dobré skutky z podstaty pro světský marketing nebezpečné. Kdyby se měl udělat marketing plodů hlubiny lidských duší, nutně by takový systém zkrachoval. Ten potřebuje především lákadla útočící na 1. signální soustavu, pudy člověka a jeho peněženku.

Za druhé si musíme přiznat, že existuje krize v náboženském prožívání, a to i v církvi. Pokud si snad někdo myslí, že ne, pak společně odpovězme na následující otázky: Jsme napojeni na pravý vinný kmen? Jsme ratolestmi? Jsme nositeli radosti? Jsme svědky živého Krista? Jsme si vědomi během týdne, že jsme byli v neděli spojeni a posílení eucharistickým Ježíšem? Modlí-

me se za sebe navzájem? Děkujeme a chválíme Boha za to, že žijeme, že je krásný den, že máme práci a že máme co jíst? Cítíme radost z dialogu s živým Bohem? Čteme často jeho slovo v Písmu svatém? Snažíme se vidět obraz Boha ve všech ostatních lidech? Kdy jsme naposledy některému bratru nebo setře z farnosti upřímně řekli, že ho/ji máme rádi?

V neposlední řadě si neodpustím uvést, co nás učili naši učitelé ohledně základních funkcí zdravého církevního společenství. Tím také do jisté míry splním kritérium pro teologické okénko. První a základní funkcí církve je činnost pastorální, které se projevuje čtyřmi sakramentálními prvky:

1. martyria – hlásání evangelia nejkrajnější formou, například mučednictvím;
2. leiturgia – hlásání slavnostní formou, bohoslužba;
3. diakonia – hlásání formou solidarity a dobrými skutky nejpotřebnějším lidem;
4. koinonia – hlásání způsobem života křesťanského společenství, ve kterém se projevuje Bůh Láska.

Tato poslední vlastnost nás křesťany nejvíce odlišovala od ostatního společenství, je to svědectví samotného Boha mezi námi, podle toho nás poznávají, že jsme učedníci Ježíše Krista.

Vzpomínám si na pouť o Svatém roce 2000 v Římě, kdy k nám mladým promluvil papež Jan Pavel II: „Drazí mladí přátelé, jste jediná naděje budoucnosti, jediná naděje 21. století. Jste to vy, kdo budete tomuto století hlásat Krista.“ Drazí přátelé, církev opravdu nemá nikoho jiného než nás. My jsme církvi. Nesmíme se bát vyjít ze starých struktur a hlásat. Výzvy i současného papeže Benedikta XVI. jsou alarmující-

cí: „Tento svět potřebuje Spasitele víc, než kdykoli jindy.“ Tento svět potřebuje slyšet o naději a spáse, ale jedinou knihu svědectví, kterou bude číst, bude naše kniha živo-

ta. Obnovme tedy skutky lásky, dokud je čas příhodný.

„Přijď, Duchu svatý.“

(Ivo Křížka)

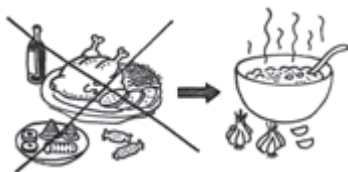
INZERCE

Najde se někdo, kdo by se chtěl se mnou spolupodílet na adopci indického chlapce? **Adopce na dálku** činí na rok 4 900 Kč, možnost odpisu z daní z příjmu. V případě zájmu napište SMS na 723 817 751. Ozvu se. Zn. do 28. 2. 2007.

Magda Nováková

RECEPTÁŘ

Kerak naše roby na Prajzke držum diät

Tuž to se první mušiče pořadně napchač, nejlepší o svatkách po řadným pušče. Potym utřýče masne vargy, na truně se z hodinku uleviče od všeckych tych plněnych kačic i huši, dvojim zelu a knedlach, kikiriki zupě a všelijakych mačkach a pačkach...

No a potym, první džeň v roku, v přesvědčení, že take hody by něvydržely ani henaj džecka v Afryce, vyšpekuluječe, že nězbyva nic ineho, než zchudnuč. (Achtung: Ni na majetku!, ale na figuře!)

Tož potem šče nuceni vzač domacy kobzole a krupy, maslo a mlíko, česnek a majoran. (Dobra rada: Jak šče byli cely rok zhnili a němače to svojske ze zahrady, tož potem vyražče henyk do tej superMarkety, na-

kupiče teho tak akorat a nechače to všECKO aspoň 1 minutku doma v komoře – a hned to tež mače DOMACY.)

Kobzole potem povařýče se solum, pomjagače s pravym maslem a mlíkem, přýdače tolik stružku česneku, kolik ozonu doma vydržýče, sušeny majoran tež podlej chuči. To všECKO zamichače a přýdače ku uvařenym velkym krupam.

No a potem, jak to mače hotove, tak zjiščiče, že je to tak dobre, že sniče celu misu a na všECKY ty variatske linie se henyk vyprdniče.

Tož zdravimy z Prajzke a Guten Apetyt!

(Žaneta Volny)

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,

V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942

<http://www.volny.cz/trebovice.fara>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Lukáš Volný, e-mail: lvolny@volny.cz

Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,-

Uzávěrka příštího čísla je 15. 2. 2007